

[Finansministeren.]

med Tilslutning af et Flertal kan naas, vil det staa i dette Partis Magt at forlange Rigsdagen indkaldt til Behandling af Sagen. Paa disse Vilkaar er Bemyndigelsen givet, og jeg kan under de angivne Forudsætninger anbefale nærværende Forslag til det høje Ting.

Ejsing: Den forandrede Affattelse af det foreliggende Forslag i Forhold til det oprindelig forelagte er jo sket i Henhold til en Flertalsbeslutning i det andet høje Ting. Jeg skal ikke indlade mig paa at drøfte de Ting, der har været fremdraget til Fordel for den foreslaaede Ordning; jeg mener, vi har at tage os den til Efterretning, og jeg ser heller ikke, der er noget galt ved den. De, der mener, at Rigsdagen som saadan skal vedtage et Forslag om Statslaan, maa jo være tilfredsstillede med, hvad der staaar i Betænkningen, at et enkelt Parti kan forlange Rigsdagen indkaldt, naar der er forhandlet i de to Tings Finansudvalg. Der kan altsaa ikke være nogen Fare ved at vedtage Lovforslaget, som det foreligger; jeg synes, det giver al fornøden Betyggelse, og jeg forstaaer godt de Betænkkeligheder, der er rejst fra forskellig Side i det andet høje Ting, idet man har ment, at der muligvis — der er jo en vis Stigning i Kurserne — kunde opnaas gunstigere Betingelser. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Lewinsky: I den Skikkelse, hvori Lovforslaget nu foreligger vedtaget af Folketinget, kan jeg anbefale mine Partifæller at stemme for det.

Schovelin: Den højtærede Finansminister brugte det Udtryk om det Tilbud paa $95\frac{3}{4}$ og $97\frac{1}{4}$ henholdsvis for Statsobligationerne og for Statsgældsbeviserne, at det var ikke noget glimrende Tilbud, og det Udtryk kan jeg ganske acceptere. Men just fordi det ikke er glimrende, synes det mig ogsaa forstandigt at vente. Jeg skal ikke indlade mig paa at spaa; man har et engelsk Ord, der siger: Man skal aldrig spaa, naar man ikke ved forud — og man kan i saadanne Forhold kun regne med en vis Sandsynlighed. Men jeg slaar mig til Taals med den Betragtning, at hvis Rigsdagen havde siddet inde — og vi har jo ofte oplevet, at Rigsdagen har siddet inde til henimod Juli —, vilde den højtærede Finansminister neppe være fremkommet med dette Forslag før henimod den Tid. (Fi-

nansministeren [N. Neergaard]: Nej). Og saa synes det mig da naturligt, at det nu gaar saadan, som man fra Folketingets Side ønsker, og som den højtærede Finansminister har ment at kunne slutte sig til.

De af den højtærede Finansminister fremsatte Betragtninger om Forholdet mellem indenlandsk og udenlandsk Laanekapital kan jeg ikke lade være uimodsagte. Jeg mener for mit Vedkommende, at det havde været bedre, om man havde taget de 60 Mill. Kr. sammen med det øvrige Laan, og jeg kan ikke gaa ind paa den Betragtning, at det vilde have været at spænde Buen for højt, for at bruge den højtærede Finansministers Udtryk, eller at det var for stor en Bid at tage. Det er forunderligt, synes jeg, at i det ene Øjeblik er man saa henrykt for sig selv, i det andet Øjeblik er man saa overdrevent beskedent. Der er en Tilbøjelighed i det danske Gemyt til at svinge mellem de to Poler; enten svulmer man i Selvfølelse over Udlandets Beundring, eller ogsaa gør man sig mindre, end vi er — en Tilbøjelighed, der strækker sig helt tilbage til Poul Møllers „Danmark er et lidet fattigt Land“. Jeg skulde mene, at selve den Kurs, som er opnaaet, hvis den tyder paa noget, bl. a. netop kunde tyde paa, at Udlandet godt kunde have døjet de 60 Mill. Kr. mere. I saa Henseende vil jeg navnlig gøre opmærksom paa, at det, der interesserer Amerika, er de store Laan. Man hører saa ofte derovre fra: Det kan vi ikke beskæftige os med; vi indrømmer, at efter at vi har undersøgt vedkommende danske Foretagende eller denne danske Kommune — eller hvad det nu er —, synes det alt sammen at være all right; men det kan vi dog ikke beskæftige os med, det er alt for smaat. Den danske Stat derimod, det er noget andet. Den danske Stats Obligationer kan de faa afsat i stort Omfang under de nuværende Pengeforhold, jo større Laanet er, des gladere er de ved det, og des bedre Kurs vil de give. Jeg maa derfor mene, at man ingenlunde med Rette kan sige, saaledes som den højtærede Finansminister sagde, at det havde sine store Betænkkeligheder at optage et større Laan. Jeg tror ogsaa, at man uvilkaarligt kommer til at lægge for megen Vægt paa Fordelingen mellem det indenlandske og det udenlandske Laan, som om det betød en Realitet. Det gør det ikke, for hvis Udlandet vil have fat i vore Obligationer, saa køber de dem. Der er et bestemt Forhold mellem den internationale Kapital og ethvert lille Lands Nationalkapital, og man faar saa